

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบระหว่างนักมวยและบุคคลธรรมดาคนละ ๒๐ คน มีน้ำหนักอยู่ระหว่าง ๕๕ - ๖๑ กิโลกรัม น้ำหนักเฉลี่ยของนักมวย ๕๑.๖๐ กิโลกรัม และน้ำหนักเฉลี่ยของกลุ่มคนธรรมดา ๕๓.๕๐ กิโลกรัม ผลของการศึกษารีแอกชั่นใหม่ แสดงไว้ในตารางที่ ๑ และผลการศึกษาแรงกระทบแสดงไว้ในตารางที่ ๒

ตารางที่ ๑ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ ในการใช้ อาวุธหนัก สอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test) ระหว่าง นักมวยและบุคคลธรรมดา น้ำหนักระหว่าง ๕๕ - ๖๑ กิโลกรัม

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นักมวย		บุคคลธรรมดา		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๑.๑๔	.๖๕	.๕๘	.๓๒	๓๘	๑.๕๑
ศอกคัก	๑.๐๒	.๔๔	.๕๓	.๒๖	๓๘	๑.๐๒
เตะคักบน	๑.๑๔	.๓๕	๑.๒๗	.๓๐	๓๘	-๑.๕๒

$p < .๐๕$

จากตารางที่ ๑ ผลปรากฏว่า

ค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ในการใช้หมัด สอก และเตะ ของนักมวยและบุคคลธรรมดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักมวยและบุคคลธรรมดามีรีแอกชั่นใหม่ในการใช้ทักษะเหล่านี้ได้รวดเร็วเท่ากัน

ตารางที่ ๒ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงกระแทก ในการใช้
 อารูทหมัก สกอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ระหว่าง
 นักมวย และบุคคลธรรมดา น้ำหนักระหว่าง ๔๔ - ๖๑ กิโลกรัม

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นักมวย		บุคคลธรรมดา		
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.	df. t
หมัดตรง	๒๑๔.๒๕	๓๘.๓๕	๒๐๑.๓๖	๖๐.๓๘	๓๘ ๓๐.๑๓ *
สกอกตัด	๑๒๘.๘๒	๓๓.๓๕	๑๘๖.๐๓	๓๑.๘๐	๓๘ -๑๒๘.๕๓ *
เตะตีคืบ	๓๖๐.๖๘	๑๐๘.๘๘	๒๖๐.๓๑	๘๕.๕๐	๓๘ ๑๘๓.๐๓ *

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๒ ผลปรากฏว่า

๑. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้หมัดของนักมวยมีแรงกระแทกหนักกว่าบุคคลธรรมดา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕
๒. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้สกอกของบุคคลธรรมดาหนักกว่านักมวย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕
๓. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการเตะของนักมวยหนักกว่าบุคคลธรรมดา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕

เนื่องจากช่วงน้ำหนัก ๔๔ - ๖๑ กิโลกรัม ที่นำมาศึกษาเป็นช่วงที่มีน้ำหนักแตกต่างกันมากคือห่างกันถึง ๑๗ กิโลกรัม แต่ในการชกมวยไทยนั้นในปัจจุบันได้มีการจำกัดรุ่นการชกให้น้ำหนักใกล้เคียงกัน จึงได้เลือกเอาเฉพาะนักมวยและบุคคลธรรมดาที่มีน้ำหนักไม่แตกต่างกันมากนัก คือห่างกัน ๕ กิโลกรัม ทั้งนี้เพื่อวัดรีแอกชั่นไทม์และแรงกระแทก เพื่อให้ได้ค่าที่ใกล้เคียงกัน เพราะทั้ง ๒ กลุ่มตางมีน้ำหนัก ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม

ตารางที่ ๓ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของวีแอกซ์น์ใหม่ในการใช้
อาวุธหนัก คอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ระหว่าง
นักมวยและบุคคลธรรมดาหน้าหนักระหว่าง ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นักมวย		บุคคลธรรมดา		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๑.๐๗๖	.๕๘	.๘๒	.๒๘	๑๘	๔.๗๘ *
ศอกตัด	.๘๘	.๓๖	.๘๗	.๒๘	๑๘	๕.๘๕ *
เตะค้ำคย	๑.๒๒	.๕๓	๑.๑๗	.๓๘	๑๘	๑.๕๓

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๓ ผลปรากฏว่า

๑. ค่าเฉลี่ยของวีแอกซ์น์ใหม่ ในการใช้หมัดของบุคคลธรรมดาเร็วกว่านักมวย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
๒. ค่าเฉลี่ยของวีแอกซ์น์ใหม่ ในการใช้ศอกของบุคคลธรรมดาเร็วกว่านักมวย แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .๐๕
๓. ค่าเฉลี่ยของวีแอกซ์น์ใหม่ ในการเตะของนักมวยและบุคคลธรรมดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักมวยและบุคคลธรรมดา มีวีแอกซ์น์ใหม่เท่ากัน

ตารางที่ ๔ ผลการทดสอบความแตกต่างของแรงกระแทกในการใช้อาชูรหมัก สอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test) ระหว่างนักมวยและบุคคลธรรมดาหน้าหนักระหว่าง ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นักมวย		บุคคลธรรมดา		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๒๒๓.๓๕	๘๙.๘๙	๒๒๑.๑๐	๖๔.๕๘	๑๘	๑.๗๒
ศอกตัก	๑๔๗.๒๐	๖๓.๘๐	๑๘๙.๘๐	๗๙.๓๓	๑๘	-๓๓.๗๘ *
เตะค้ำขม	๔๐๑.๓๙	๑๒๔.๕๗	๒๕๖.๔๓	๗๑.๙๓	๑๘	๘๘.๑๑ *

* $p < .๐๕$

จากตารางที่ ๔ ผลปรากฏว่า

๑. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้หมัดของนักมวยและบุคคลธรรมดาไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักมวยและบุคคลธรรมดาที่มีความสามารถในการใช้หมัดเท่าเทียมกัน

๒. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้ศอกของบุคคลธรรมดาหนักกว่านักมวยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการเตะของนักมวยหนักกว่าบุคคลธรรมดาแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

เปรียบเทียบระหว่างนักมวยตางน้ำหนัก คือระหว่างน้ำหนัก ๔๔ - ๔๙ กิโลกรัม ๗ คน น้ำหนัก ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม ๑๐ คน ของวีแอกชั่นไทม์

ตารางที่ ๕ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรีแอกชันใหม่ในการใช้
อาหารหมัก ฝอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test)
ระหว่างนักมวณ้ำหนัก ๔๔ - ๕๕ กิโลกรัม และนักมวณ้ำหนักระหว่าง
๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นน. ๔๔-๕๕ กก.		นน. ๕๐-๕๕ กก.		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมักตรง	๐.๕๕	๐.๓๐	๑.๑๘	.๖๕	๑๕	๑.๘๘
ฝอกคัก	๑.๐๐	๐.๓๗	๑.๐๒	.๔๘	๑๕	๐.๑๘
เตะคักมน	๑.๐๕	๐.๔๒	๑.๑๘	.๓๕	๑๕	๐.๘๐

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๕ ผลปรากฏว่า

ค่าเฉลี่ยของรีแอกชันใหม่ในการใช้หมัก ฝอก และเตะ ของนักมวณ้ำหนัก
น้ำหนักร่างกาย ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่านักมวณ้ำหนักต่าง
กัน มีรีแอกชันใหม่ในการใช้ทักษะเหล่านี้เท่าเทียมกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๖ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้
อาหารหมัก สกอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test)
ของนักมวยน้ำหนักระหว่าง ๔๔ - ๔๕ กิโลกรัม และนักมวยน้ำหนัก
ระหว่าง ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม

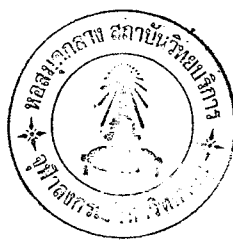
ลักษณะที่เปรียบเทียบ	นน. ๔๔-๔๕ กก.		นน. ๕๐-๕๕ กก.		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๑๘๘.๑๔	๕๐.๗๐	๒๒๓.๓๕	๘๘.๘๘	๑๕	๑๓.๐๓*
สกอกตัด	๑๑๒.๗๑	๖๘.๔๐	๑๔๗.๒๐	๖๓.๘๐	๑๕	๒๓.๘๕*
เตะตีคบน	๒๘๘.๓๗	๕๒.๒๑	๔๐๑.๓๘	๑๒๔.๕๗	๑๕	๖๖.๒๑*

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๖ ผลปรากฏว่า

ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้หมัด สกอก และเตะ ของนักมวยที่มี
น้ำหนักระหว่าง ๕๐ - ๕๕ กิโลกรัม น้อยกว่าในนักมวยที่มีน้ำหนักระหว่าง ๔๔ - ๔๕
กิโลกรัม ทั้งในหมัด สกอก และเตะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

ศูนย์วิทยุตำรวจ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๗ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ในการใช้
อาวุธหนัก ค็อก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test)
ระหว่างช่างที่ถนัดและไม่ถนัดของนักมวย

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	ถนัด		ไม่ถนัด		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๑.๑๘	.๖๕	๑.๐๕	.๕๐	๑๘	.๗๘
ค็อกตัก	๑.๐๒	.๔๘	.๘๘	.๓๘	๑๘	.๘๖
เตะตักบน	๑.๑๘	.๓๕	๑.๕๑	.๘๘	๑๘	-๓.๒๐*

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๗ ผลปรากฏว่า

๑. ค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ ในการใช้หมัดในช่างที่ถนัดและไม่ถนัด
ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าในช่างที่ถนัดและไม่ถนัดมี
รีแอกชั่นใหม่ เร็วเท่า ๆ กัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๘ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้อาวุธ
หมัก สอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t-test) ระหว่าง
ช่างที่ถนัดและไม่ถนัดของนักมวย

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	ถนัด		ไม่ถนัด		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมักตรง	๒๒๓.๓๕	๘๘๘.๘๘	๑๕๗.๔๗	๖๘.๔๓	๑๘	๕๘.๕๒*
สอกตัด	๑๘๗.๒๐	๖๓.๘๐	๑๑๐.๘๑	๘๓.๖๖	๑๘	๒๘.๓๕*
เตะตีคบน	๕๐๑.๓๘	๑๒๔.๕๖	๒๘๕.๑๔	๑๑๖.๗๘	๑๘	๖๔.๘๘*

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๘ ผลปรากฏว่า

ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้หมักของช่างที่ถนัดหนักกว่าช่างที่ไม่ถนัด
ทั้งในการใช้หมัก สอก และเตะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕
แสดงว่าในช่างที่ถนัดมีความสามารถในการใช้อาวุธเหล่านี้ได้หนักกว่าช่างที่ไม่ถนัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๕ ผลการทดสอบความแตกต่างค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ในการใช้อำวหมัก
ศอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test) ระหว่างข้างที่
ถนัดและไม่ถนัดของบุคคลธรรมดา

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	ถนัด		ไม่ถนัด		df:	t
	X	S.D.	X	S.D.		
หมัดตรง	.๕๘	.๓๒	.๕๒	.๒๑	๑๘	.๗๖
ศอกคัก	.๕๓	.๒๖	๑.๐๓	.๑๕	๑๘	-๑.๔๗
เตะคักบน	๑.๒๗	.๓๐	๑.๒๔	.๓๖	๑๘	.๓๕

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๕ ผลปรากฏว่า
ค่าเฉลี่ยของรีแอกชั่นใหม่ ในการใช้หมัด ศอก และเตะ ของข้างที่ถนัด
และไม่ถนัด ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าในข้างที่ถนัด
และไม่ถนัดมีรีแอกชั่นใหม่ รวดเร็วเท่า ๆ กัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตารางที่ ๑๐ ผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในการใช้อาวุธ
หมัก สอก และเตะ โดยการทดสอบค่าที (t - test) ระหว่าง
ช่างที่ถนัดและไม่ถนัดของบุคคลธรรมดา

ลักษณะที่เปรียบเทียบ	ถนัด		ไม่ถนัด		df.	t
	\bar{X}	S.D.	\bar{X}	S.D.		
หมัดตรง	๒๒๑.๑๐	๖๔.๕๘	๑๕๘.๑๘	๗๓.๐๘	๑๘	๕๐.๘๘ *
ศอกคัด	๑๘๕.๘๐	๗๕.๓๓	๑๗๓.๓๕	๕๔.๘๓	๑๘	๑๑.๓๒ *
เตะค้ำบน	๒๕๖.๘๓	๗๑.๕๓	๑๖๒.๗๖	๕๕.๖๘	๑๘	๖๘.๖๘ *

*p < .๐๕

จากตารางที่ ๑๐ ผลปรากฏว่า

ค่าเฉลี่ยของแรงกระแทกในช่างที่ถนัดหนักกว่าช่างที่ไม่ถนัดทั้งในการใช้หมัด
ศอก และเตะ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ แสดงว่าในช่างที่ถนัด
สามารถใช้อาวุธเหล่านี้ได้หนักกว่าช่างที่ไม่ถนัด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย